

Myslíte si, že tieto rozprávky poznáte?
Mýlite sa. Ani len netušíte, čo v sebe skrývajú.

KRÁSY A ZVIERATÁ

NEBEZPEČNÉ ROZPÁVKY

Oblúbený autor bestsellerovej série Škola dobra a zla
SOMAN CHAINANI

COO
BOO

Krásy a zvieratá

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Soman Chainani

Krásy a zvieratá – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRÁSY A ZVIERATÁ

NEBEZPEČNÉ ROZPRÁVKY

ĎALŠIE KNIHY
OD SOMANA CHAINANIHO

Škola dobra a zla

*Škola dobra a zla 2:
Život bez princov*

*Škola dobra a zla 3:
Posledný a naveky*

*Škola dobra a zla 4 – 1. časť:
Výprava za slávou*

*Škola dobra a zla 4 – 2. časť:
Výprava za slávou*

*Škola dobra a zla:
Príručka pre navekáčov a nikdáčov*

Červená škola

SOMAN CHAINANI

KRÁSY
A
ZVIERATÁ
NEBEZPEČNÉ ROZPRÁVKY

Z angličtiny preložila
ZUZANA TRSTENSKÁ

Ilustrovala
JULIA IREDALE

COO
BOO

*Pre Mariu Tatarovú,
ktorá otvorila dvere...*

Červená čiapočka	10
Snehulienka	28
Šípkový princ	54
Šalatienska	74
Jack a zázračná fazuľa	92
Janko a Marienka	120

Kráska a zviera	150
Modrofúz	176
Popoluška	200
Malá morská víla	228
Zlatá priadka	242
Peter Pan	270

**ČERVENÁ
ČIAPOČKA**

V PRVÝ JARNÝ DEŇ VLCI ZOŽERÚ NAJ- KRAJŠIE dievča.

Dajú mestečku na známosť, ktoré dievča chcú, keď na dverách jeho domu zanechajú hlboký škra-
banec a vymočia sa na schody. Vlkov nikto nevidí,
tak ako nikto nevidí rosu, skôr ako zmáča trávu.
Keď zovretie zimy polaví, mestečko si myslí, že je
kliatba zažehnaná, a nechá sa zlákať milosrden-
stvom jari. No potom sa objaví znak. Občas uply-
nie niekoľko týždňov, inokedy zopár dní pred tým,
ako dievčinu zožerú, lebo vlci sa pri výbere koristi
riadia vlastným časom. No len čo si dievča vyberú,
je ich. Ani dieťa, ani rodina s tým nič nenarobia.
V prvý jarný večer vlci zavýjú, aby im priniesli
večeru, a mestečko nešťastnicu odvedie na okraj
lesa a pošle ju k nim. Keby ju neodovzdali, pri-
hodilo by sa niečo oveľa horšie než smrť pekného
dievčaťa, hoci vlastne nikto nevie, čo horšie by sa
stalo. Onedlho sa z útrob lesa ozve druhé zavý-

tie: tichšie, uspokojené, vlčia hostina sa skončila. Ľudia sa rozídu. Dievča upadne do zabudnutia. To je cena za nerušený život.

No jar číha.

Prejde ďalší rok.

Domy sa chvejú napriek matnej žiare zapadajúceho slnka a hojnosti rozvoniavajúcich pukov. Matka s otcom sedia s popraskanými perami a ohryzenými nechtami, pozorujú dcéru, ktorá obhrýza posledné kúsky mäsa z kosti, končeky jej gaštanových vlasov sa dotýkajú mäsovej šťavy na tanieri. Nemysleli si, že s ňou budú starosti, keď sa narodila s chudučkými rúčkami a nožičkami, s trochu rozplášteným nosíkom a hnedou sedliackou pokožkou. Bola nejasným odrazom svojich tvorcov. Boli presvedčení, že ju budú mať na celý život. No krása, podobne ako vlci, si dlho vyberá a v matkinom srdci postupne vyklíči mrazivá hrôza. Dcérine oči sa zmenili na žiarivé zafíry, jej pokožka sa leskne ako med a jej krk ladnosťou pripomína labutí...

No napriek tomu ju znak na dverách prekvapí. Pridlho bola obyčajná. Krása prišla ako choroba. Nemá žiadny význam, je ako farba, ktorú treba olúpať. Umrieť pre takú malichernosť...

Hlúpe zvery.

Nestráca čas strachom.

Na svojej strane má cnosť.

Načiahne sa za nožom na stole, za tým, ktorým jej otec odkrojil mäso. Keď ho utrie, po oceľových zuboch stečie masť a poľka jej červený plášť, ktorý si na túto príležitosť ušila. Je červený ako krv, žiarivý ako oheň. Koleduje si o to, keď ide takto oblečená do lesa. No pred vlkmi sa nedá skryť. Tak nech je to aspoň rýchle.

Nôž ju ťaží v ruke.

Kam si ho schová?

Potrebujem košík pre starú mamu, vyhlási.

Mama nepovie nič.

Otec ďalej je.

Dom starej mamy je za riekou, povie dievča. Ozvem sa, keď budem v bezpečí.

Mama sa postaví, so zadržaným dychom ukladá do košíka tvrdé rožky, nahnité ovocie, prezretý syr. Otec sa pozrie na manželku. Plytvá jedlom na beznádejnú cestu. No nebude sa s ňou hádať. Dnes večer nie. Okrem toho je jeho dcéra rovnako tvrdohlavá ako matka jeho manželky, ktorá očakáva košík s jedlom aj od hosta na úteku pred vlkmi.

Slnko pohasne v zúrivej žiare ako oheň udušený v hrsti. Z lesa sa ozve vlčie vytie.

Teraz sa dievča prvý raz zľakne.

Doteraz si myslelo, že ich nejako porazí. Človek proti zvieratú. Dobro proti zlu.

No je to ich pieseň, ktorá v nej čosi prebudí – počuje žalostný spev plný sebalútosti, akoby si nemohli pomôcť. Sú vážňami svojej prirodzenosti.

A dobro nie je zbraň proti posadnutým.

No napriek tomu vstúpi do lesa pokojná.

Obyvatelia mestečka ju odvedú na okraj, je tam každý muž, žena a dieťa a so zopätými rukami, akoby sa modlili za jej dušu, čakajú, kým zájde

hlbšie. Pravda však je, že tam stoja, aby jej zabránili vrátiť sa.

Pod topánkami jej praskajú konáriky. Pred ňou sa otvára neistá cestička, trasa dievčat poslaných na smrť. Pamätá si ich. Narodili sa krásne, narodili sa poznačené, nenápadne chodili po meste a vyhýbali sa pohľadom tých, ktorí ich nakoniec obetovali. Vedeli to, jej sestry to vedeli. Dávno predtým, ako prišli vlci. Vedeli, že sú mäso.

Cestička sa zúži, driapu ju konáre stromov. Je zvyknutá na nepriechné cesty. Netrpie len krásy. Vlci poznačia aj ostatné dievčatá. Tie, ktoré si nevyberú. Chlapci sa medzi nimi prehrabú ako zvyškami jedla. Preto každá vydatá žena bez námietok upratuje po mužovi. Má šťastie, že žije, hovorí jej chlap svojím štekaním a vrčaním. Má šťastie, že jej krása nebola hodná zverov. Jej mama bola jednou z nich. Otec si ju vybral z kopy odvrhnutých. Dievča to videlo v jeho tvári. Všetci muži celý život túžia po nedosiahnuteľnej žene. Po dievčati, ktoré zhltili vlci. A tak uviazli s druhou najlepšou. Preto jej otec nikdy nie je šťastný. Ona by sa vydala za niekoho veľmi podobného.

Teraz sa to však nestane.

Nech sa odteraz prihodí hocičo, jej život sa zmení.

No iný život má svoju cenu.

Musí prejsť cestičkou medzi životom a smrťou.

Nôž je ukrytý v košíku. V jej očiach je ukrytá striebriстая iskra. Nech prídu. A práve vtedy sa vykradnú z temnoty ako hmla a zahatajú koniec cestičky. Kmeň bez tvarých tieňov ako džinovia, ktorých privolalo želanie. No prezradia ich oči, kruté žlté polmesiace staré ako sám čas. Natiahne si červenú kapucňu na hlavu ako brnenie, ustúpi...

Uväzní ju mesačný svit, tá fakla lesa.

Krúžia okolo nej. Chlapci v čiernych kožených nohaviciach s nahými hrudami. Na predlaktiach im vystupujú žily. Na chvíľu jej napadne, či to nie je nejaká lešť. Možno nikdy nejestvovali žiadni vlci, len chlapci, ktorí si vybrali dievča pre seba. Aby sa stalo jednou z ich rebelského kmeňa. Aby sa stalo princeznou stratených princov... No teraz vidí sliny v kútikoch ich úst, ochlpenie na bruchách. Zacítí divoké pižmo.

Toto je ten problém s vlkmi. Sú prefikaní podvodníci. Dokážu zmeniť podobu, aby vás privábil. Nestačí im zabiť vás. Najprv sa s vami chcú pohrať.

Vyber si, povie chlapec s tmavými vlasmi a dlhými tesákmi. Jeho slová sú mokré od slín, no zároveň bolestné. Nezvyčajná prosba.

Potom zbadá hlad v jeho očiach. Vo všetkých očiach.

Zrazu pochopí.

Musí si vybrať, ktorý vlk ju zožerie.

To je ich hra.

Pristúp na ich hru, pomyslí si.

Nepomôže jej, ak sa bude vzpierať hre. Prežije, len ak ju vyhrá.

Neponáhľa sa, každého si poriadne obzrie, a pritom nenápadne strčí ruku do košíka a šmátra po noži. Vidí ich štíhle telá a trčiace rebrá, akoby

sa celý rok postili a čakali len na túto chvíľu. No jeden z nich je iný. On, vodca svorky, sa schováva v tieňoch s rukami založenými na statnej hrudi. Nepôsobí vyhladovane, len znudene. Má pokožku bielu ako perla a tmavé, neposlušné kučery. Vyzerá ako amor. Krásou sa mu nevyrovná ani jeden z jeho spoločníkov, preto vie, že si vyberie jeho, ako si ho doteraz vybrala každá. No ona preňho nie je žiadna výhra, hovorí jeho pohľad. Vidí v jej vnútri škaredé káčatko, krásu nájdenú, nie zaslúženú. Práve preto mu nebude veľmi chutiť. Zvoľ si niekoho, vraví jej. Ja už som sýty. No nemá to zmysel. Lebo on je stelesnením krásy. Vie, že si ho aj tak vyberie.

A ona to spraví.

Chodte, prikáže ostatným.

Zakvília, ale nenamietajú. Odkrývajú medzi stromy.

Im ostanú zvyšky, oznámi jej.

Sú sami. Poobzerá si ju. Chladné žlté oči sa rozohrejú dozlatista. Bledé líca zružovejú. Po odchode ostatných chlapcov si ju znova premeria. Stojí vzpriamene. Zbiehajú sa mu slinky.

Potom si všimne jej ruku v košíku.

Dievča zovrie nôž.

Buď si zbraň nevšimol, alebo sa jej neobával.

Len si poslúž, povie. Urob si piknik. Aspoň budeš vykŕmenejšia. Budeš chutnejšia.

To nesiem sestre, povie dievča. Býva za riekou. So starou mamou.

Chlapec zastrihá ušami.

Rieka je mimo nášho teritória. Nepoznám dievčatá, ktoré tam žijú, prizná. Stavím sa, že sú len kosť a koža.

Mýliš sa, vzdychne si dievča. Moja sestra je krajšia než ja.

Ružové flaky na jeho lícach sa rozrastú. Mladšia či staršia?

Mladšia.

Za riekou? Kde?

Dievča sa zachichoce. To ti teda rozhodne nepoviem!

Vrhne sa na ňu, zdrapí ju za krk. Dom tvojej starej mamy. Kde je? Oči má podliate krvou, z pier mu prská pena. *Povedz mi to.*

Inak čo? Zožerieš ma? spýta sa dievča. Aj tak to urobíš.

Zdvihne ju do vzduchu, nad svoje uslintané čeľuste, akoby sa ju chystal zožrať na jeden hlt. No neslintá kvôli nej.

Povedz mi to a ja ťa pustím na slobodu.

Dievča sa nad tým zamyslí. A tvoji priatelia?

Budú ma nasledovať vo chvíli, keď sa rozbehnem. Utekaj domov vybozkávať mamičku a otecka. Povedz mi to, skôr ako si to rozmyslím.

Dievča je chvíľu ticho. Vlci klamú.

Tak ako namyslené dievčatá, zavrčí a zatne jej pazúry do krku. Možno si si to vymyslela, aby som ťa pustil.

Po krku jej steká krv. No to ho nezastaví. Nič ho nezastaví. Prinúti ju, aby mu to povedala, a nezáleží na tom, aké spôsoby mučenia bude musieť vymyslieť.

Nasleduj riekú po jej východnom brehu, povie. Jej hlas je pridusený šepot. Uvidíš vrbový háj. Prejdi na druhú stranu a v údolí uvidíš chalúpku.

Hodí ju na zem, potom si nad ňu kľakne a položí ruky na zem. Tvár a hrud' má čoraz chlpatejšie, jeho hlas znie ako horúce syčanie. Ak tam nie je, nájdem ťa a vytrhám ti všetky kosti. Mamičke a oteckovi tiež.

Sekne jej pazúrmí po líci, aby ju poznačil.

Potom sa rozbehne.

Čoskoro začuje dupot prekvapených vlkov ženúcich sa za svojím vodcom.

Úľava.

S obrovskou úľavou sa náhli preč. Nie preto, lebo je voľná. Cíti úľavu, lebo viac nie je krásna, má porezané líce, znak dievčata, ktoré zišlo z cesty.

KRÁSY A ZVIERATÁ

Vie si predstaviť, ako by sa tvárila mama s otcom po jej príchode. Najprv radosť, potom ľútosť, pretože kto by chcel také dievča – mala byť milodar mesta, pokorná obeta, no bola príliš svojhlavá, aby zohrala svoju rolu. Zlé dievča, šepkali by si. Porušilo pravidlá. Iné dievčatá by mohli spraviť

to isté. Nie, nie, nie. Je lepšie, ak ich zožerú vlci. Aj mama s otcom by súhlasili. Lenže ona nejde za mamou a otcom.

Dom starej mamy leží kúsok na západ. Vlci, pravdaže, bežia rýchlejšie, ale poslala ich na východ a okolo rieky, čo ich spomalí, aj keby bežali zo všetkých síl. Prediera sa pomedzi stromy, zamotáva sa do tmy, ale strach z nej vyprchal. Stihne sa podiviť nad lesom okolo seba – nad konármi stromov ako nože, nad nežnými bozkami podrastu, nad žmurkajúcimi drahokamami očí v temnote. Vlkom nestačí vládnuť tomuto kráľovstvu, do ktorého sa narodili, pomyslí si. Chcú viac. Utrpenie nevinných. Vzrušenie z pocitu, že majú nárok na všetko. Drancovanie niečoho, čo im nie je súdené mať.

Opatrne, pripomenie si, keď zbadá, že spomalila. Vyhladovaný muž je rýchlejší, než dievča predpokladá. O chvíľu začuje žblnkanie vody. Rieka do nej nežne naráža, kým sa brodí k plytčine. Do kapucne sa jej zachytia ryby, ktoré musí vyslobodiť. Za lieskovým hájom a lúkou papradia sa na čistine posiatej červenými rastlinami nachádza stará drevená chalúpka. Jej dve malé okná zaliate mesačným svetom sú ako žiariace oči, odkvapky obrastené sivým lišajníkom pripomínajú srst'. U starej mamy bola niekoľko ráz a napo-

sledy to bolo veľmi dávno, ale pamätá si cestu ako mačka, ktorá vždy trafi domov.

Klop, klop.

Klope potichu pre prípad, že by vlci mali špehov.

Klop, klop.

Dvere sa otvoria.

Stojí v nich stará mama, jej tvár ako vysušená slivka, žlto-čierne vlasy ostrihané nakrátko. Pod okom má hrubú jazvu, ústa skrivené. Pozrie sa na vnučku, ovonia rany na jej líci.

Pod' ďalej, povie.

Nasledujte uslintanú stopu cez vrbový háj.

Vlci obklúčia dom, chrbtý ohnuté, zuby vyce-rené, bažia po zvyškoch, ktoré im slúbil ich vodca. Sú unavení, nahnevaní, že sa museli vzdať dobrého jedla. Keby mali chrbtovú kosť, vzbúrili by sa.

Vodca sa nenáhli, postaví sa na zadné, otrasie zo seba zem a jeho srst' zmizne. Prehrabne si anjelsky kučeravé vlasy a pristúpi k dverám ako dokonalý džentlmen.

Dvere sú otvorené.

Svižne vstúpi. Jeho bledé, chlpaté chodidlá škriabu po podlahe. Nie je zvyknutý namáhať sa,

aby sa navečeral. Nie je zvyknutý chodiť vzpriamene. No je v tom vzrušenie. V predstieraní, že je krotký.

V izbe bdie plápolajúci oheň, prská naňho iskry, puk, puk, puk. Dom je starý a zatuchnutý, nič, čo by stálo za povšimnutie. Stará, hrubá metla. Hodiny s modrým vtáčikom tikajú mimo rytmu. Na hojdacom kresle je dekou zakrytá nejaká kopa. Prázdny košík na stole. Niekoľko syrových omrvínek.

No posteľ v rohu je čerstvo prezlečená a plná. Je v nej postava zahalená mliečnobielymi závojmí.

Kto je to? opýta sa postava.

Tvoj princ, odpovie vlk.

Pod' bližšie.

Poslúchne, zbiehajú sa mu sliny.

Prečo... máš takú vráskavú pokožku? spýta sa.

Bosorácka kliatba. Aby som ukryla svoju mladosť a krásu. Pod' bližšie.

Prečo máš také zahmlené oči? opýta sa.

Aby som lepšie videla do duše svojho princa. Pod' bližšie.

Prečo máš také zošúverené pery? chce od nej vedieť vlk.

Aby som mohla lepšie pobožkať svojho princa a zrušila kúzlo.

Závoje spadnú.

Chlapec pobožká pery starej mamy, nevie sa dočkať odmeny.

No kliatba nezmizla.

Namiesto toho zapraskali staré kosti. Stará mama sa mu zachechce do tváre. Smeje sa a nedokáže prestať. Vidí, kým chlapec skutočne je. Nemoúcim zverom.

Oči mu stvrdnú. Vycerí zuby.

Maska pohaneného chlapca.

Stará mama vie, čo to znamená. Bude zabíjať a zabíjať, kým sa neopije krvou. Kým nezabudne, čo urobil. Jedným skokom je na jej posteli, pokožka zarastená srstou, chlapec zmenený na vlka...

Mal skontrolovať hojdacie kreslo!

Nôž mu prebodne srdce, v šoku sa otočí k dievčatu s kapučňou červenou ako krv. Je krajšie, než si pamätal.

Keď vykrikuje, ostatní vlci sa vrúti dnu, ale sú príliš vyhladovaní, aby vládali bojovať. Stará mama ich pobije metlou, prásk, prásk, prásk.

Skazení premenenci popadajú na dlážku a so smrťou na jazyku zavývajú.

No víťazstvo a katastrofa často znejú rovnako.

Ďaleko od chalúčky ľudia začujú vytie a odídu z lesa, presvedčení, že ich obeta splnila svoj účel.

ČERVENÁ ČIAPOČKA

Každý rok je označená nová dievčina. Na dverách sa objaví varovný škrabanec.

V prvý jarný deň začuje volanie vlkov. Obyvatelia mestečka ju odvedú do lesa. Na rozlúčku pobožká mamu a otca. Zachveje sa, keď vojde do tmy. Kráča po chodníku, ako jej prikázali.

No na konci chodníka nie sú vlci.

Namiesto nich tam nájde dom plný dievčat, ktoré sú ako ona.

Krásky, ktoré sa vzdali krásy.

Stará žena ju odvedie k stolu.

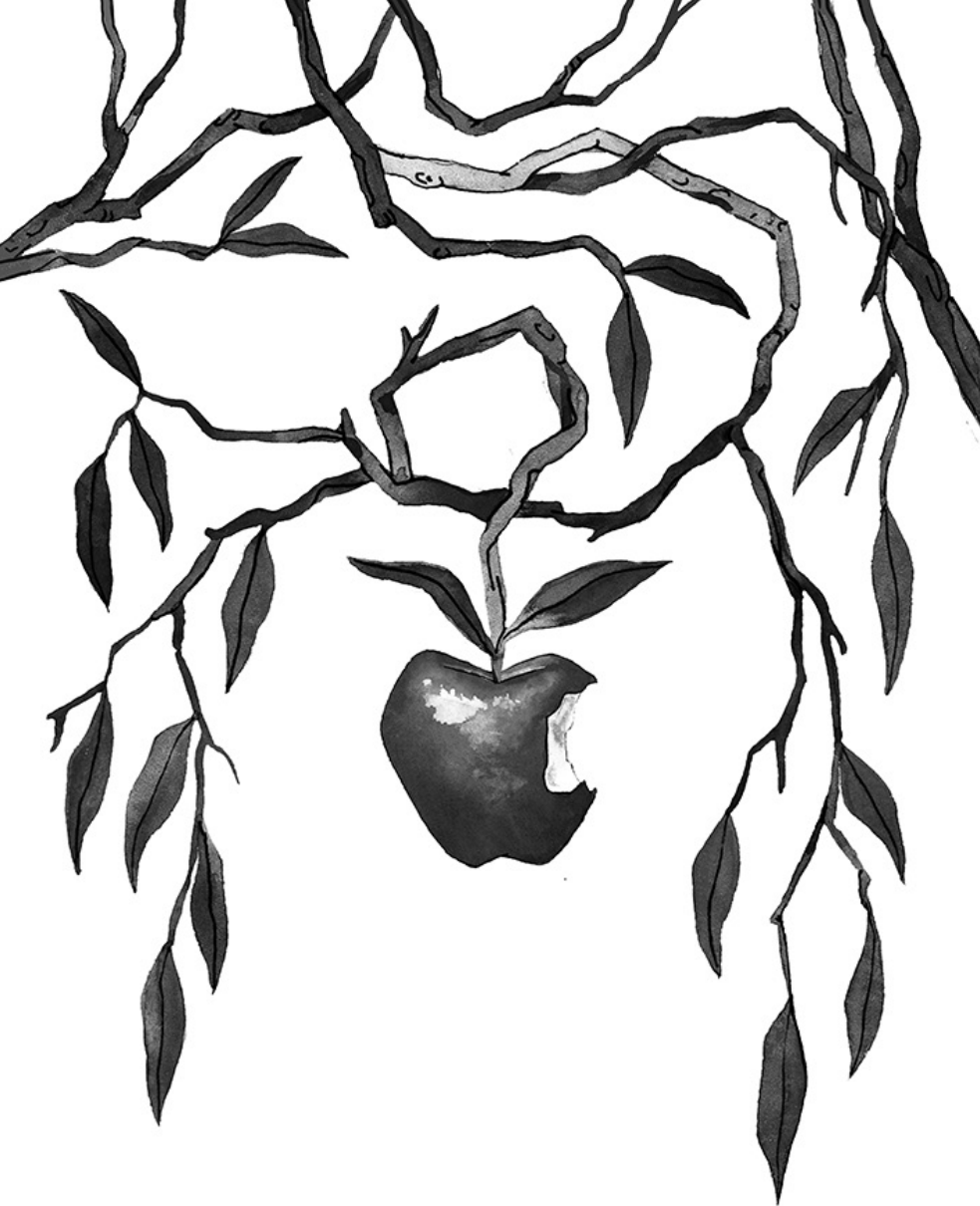
Dievčatá sa zhrknu okolo nej. Chytia sa za ruky. Sú svorka.

Starena sa na ňu usmeje spod červenej kapucne.

Aj ona bola kedysi dievča.

Všetky naraz zaklonia hlavy a zavyjú.

SNEHULIENKA

DIEVČA SA VYDÁ ZA SLABOCHA.

Princ, ktorý sľubuje šťastný život, hovorí správne veci v správny čas. Primnoho ľudí vidí len jej pokožku a ako veľmi sa líši od bledých krásavic v tejto krajine. Správajú sa k nej ako ku kusu uhlia, akoby bolo hriechom byť čierna. No vďaka princovi sa cíti krásna a tento pocit je niečo, čo doteraz nezažila. Keď si ju privezie do svojho hradu, preniesie ju cez prah do čistej a bielej spálne.

Ľudia sú však podozrievaví. Tak ako aj princov otec. Jeho syn sa oženil s niekým, ako je ona, keď si mohol vybrať spomedzi toľkých iných? No všetci si svoju neľúbosť nechávajú pre seba. Lebo tak sa to sluší a patrí.

Kým neumrie kráľ.

Teraz je kráľom princ, jeho princezná je kráľovná. No ľudia nechcú, aby bola kráľovnou. Nevedia navždy udržať jazyk za zubami. Mladý kráľ cíti ich jed. Kráľovná tiež, no kráľ to berie

osobne. Láska je preňho privilégium. Nie je zvyknutý o ňu bojovať. A tak to nespraví. Namiesto toho so svojou kráľovnou trávi málo času a radšej jej po celom kráľovstve zahýba s kráskami bledšími než ona.

Toto ľudí uistí.

Zúri zima, krutá a osamelá. Kráľovná sedí vo svojej komnate pri okne, vyšíva a sleduje, ako biele vločky vytvárajú nepreniknuteľnú, dusivú perinu. V okne pri nej sa usadí havran a okamžite sa na naňho vrhne sneh, ktorý zasýpa jeho pierka, kým sa nezmení na hrdličku. Kráľovná sa zachveje. Pichne sa ihlou do prsta a na vtáka kvapne krv.

Kiežby som mala dieťaťko, pomyslí si. Dieťa, ktoré by som mohla ľúbiť. Biele ako sneh. Červené ako krv. Čierne ako havran.

A potom dá vtákovi bozk, aby spečatila svoje želanie.

Onedlho nato sa jej narodí dievčatko s havranňou pokožkou, s krvavočervenými perami a bielymi žiarivými ako čerstvý sneh.

Pomenuje ju Snehulienka a zasmee sa.

Ach, ako ľúbi svoje dieťa, ktoré je presne také, aké si priala, hoci kráľ sa k dievčatku správa zle, lebo v ňom nenachádza nič, čo by mu pripomínalo seba. Presne tak sa k dieťaťku správajú aj ľudia